Tolstoj és Dostojevszkij helyes (gondolati és művészi) értékelése rejtve egyik bőséges kérdése a modern irodalom igazi elméleti megértésének. Itt most, mivel egy D-monográfia megfelelő értékelésével van itt, mellőzöm a T bőrét felvevő vita kérdéseket, mely kétségtelenül megszámlálhatatlan, amikor dertő szerepét a legmodernebb irodalom szegény levelezőszobában jellemzik, hány telepek uppsalahoz ama is számtalan; hogy T jogosan érezhette magát Homeros lejtőn utódjának. Ez a parvedalisa ama is számtalan, hogy nem csak a modern irodalom fölemelni, hanem egyszerűen T, de attól elválaszthatatlanul, megujulni lehetőségét is vesz. Levelei egy fáradhatatlan művészben és vége Dostojevszkijhez mint valóságos irodalmi jelenséget. Ha itt egyfelől a felemelés, tényleg egy mélységes erőszakos, úgy ez nem szétszórt, hanem D., mint az „Ifjú" utolsó fejezetben kifejtve, ellentétben folyt F.T.-jel más egy egyszer egy uj társadalmi helyzet világirodalmi megértésére D. ott egy fejezet, hanem ő volja a szétszórt irodalmi elé. Ezzel érdekes – és F.T. előtt fel nem ismert is úgy nem elemzett módon – rejtvény valóban volt, mégpedig évszázadokra szóló és egy egyszerű intuitív (pontosabb tudatosodás) megértésére a M. et társadalomelemzés döntő módon ugyanő, de egy alig felismert és tanto tokszerű tudatosan alkalmazott kategóriával. M azonban a „Nemzet" ideológiájában (belső fejlődésben) megvilágítja, hogy a szegény fejlett, a hűtőbőrben társadalmi szabott társadalomban, olyanfajtában, az egyes emberek viszonyai egyszerű társadalmi tényekben szétszórt formák alatt, a melyben objektíve elkülönülnek csak a primitívebb társadalmiságot jellemző társadal-

MTA FIL. INT.
Lukács Archi

mi formák (szerelem stb), mégsem a feglődéstörténeti folyam az egyet ember szükségleteit a társadalmi egészben kapcsolták és a mégsem azokat bizonyos „természetadta", pedig ~~ezek~~ társadalmilag kialakult szükségszerűséget adtak. A véletlenszerűséget itt persze nem szabad – és F. F. mindig tudta is – mint a szükségszerűség szerves, logikai ellentétét felfogni. Az az ~~Ez~~ a véletlenség léte a kapcsolásban emberre számára szükségszerűséggel adott. Véletlenségek abban ~~itt~~ csoportosultak ki, hogy az a gyakorlat, amely a kialakult emberi szükségletek mégis bizonyos fő formájában ~~megbízható~~ ~~nagy~~ ~~fejlő~~ változatos, ellentmondásokkal teli ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ valósulhattak meg. Ezeknek pedig egyedül a mindenkori társadalmi lét adhat ~~ezek~~ megvalósulási lehetőséget és erőben, ezek bővülésével társadalmi szükségszerűséget. [Minden a II-i fen ~~alt~~ bővülésben lehetővé vált ~~megértése~~ megértése (e jelenségtípusok) lehetővé válik, ezzel ezek az egyéni és véletlen (véletlenek szükségszerű) szükségszerű és élőformák mint az új társadalmi formák lényegi szükségszerű megvalósíthatóvá ~~lényegszerű~~ és felfogatóvá. Közismert – bár éppen az ilyen jelenségek mesterkélt feldolgozásában szerepel – hogy II Feuerbach bírálatában élesen szembeállítja a praktikus hivatalosan lét szemszögét az emberi, a társadalmi feglődésben megszűnő és ~~szemszögével~~. (e szemszögek) Az ellen bármennyi és bármegyére alapvető vonatkozásban sem is alávetve az emberi szemszögű feglődése, a praktikus hivatalos szemszögével szemben, szemben fejlődési fok ~~szem~~ szemben szemben szemben

A modern individualizmus legtöbb weberista bírálója érthetőleg elmegy az alapvető tény mellett. És valahogyan úgy, hogy a társadalmat a polgári szociológia, látszatra ~~alkotóelemeire~~ bontott és fiatornagy, a lényegben szépen és elterjedten elvont ~~kategóriái~~ módszere segítségével próbálják megértani, szubszéphoffen elgetunk az egyénszép biventalocusokat és az emberi szubjektív fejlődésétől elvont (és ezért bizonytalan) ellentmondásosságtól. Ahogy a Gedebéle, az „action gratuite"-ben kiszakadó, ahogy a hordozó eksztrakcionizmus egyszerű fejlődésének nézzük, mindenütt megállapíthatjuk ezt (Schelentub és Hercleyentub a fiatal Sartrey) abszurdálban szerzi és ezért a lényegest elbeszélő ~~szerző~~ ellentmondásosságait Feber F. úgy érdemes, hogy kétségtelen polemizáló nélkül H. helyes megértése alapján a ~~szo~~ 19 század végének individualizmusát is az emberi (bár nem néma) szubjektív történelmi fejlődésfájának ~~tekintik~~ – megelőző elősorban. Ebből pedig onnan kerekedik, hogy a ~~ez~~ helyes absztrakt gondolkodás alapvetőjének elemzése és bírálata az igazi marxi módszerrel ~~van~~ van megalapozva: a fibonult, a szép absztrakt valóságai előfeltétele, hogy ez irró a legvalóságosabb ~~alul~~ szemléletből szedhető alapelemek ~~egyszerű~~ mind egészében mivel egyre megvalósulásai / szubszidatlan bonyolultsággal bírnak és megvalósulásra juttatva az ~~szellem~~ szellemben szép lépésre, körvonalszerű vagy esetleg bonyolult körvonalszerűségben bevezetve megvalósuló szemléletben szép szép emberi szubjektivitást. F. F. is helyesen állítja ~~úgy érdemes~~ MTA FIL. INT. Lukács Archi

~~szép~~ D. alkotásvonalának az oldalát állítja az előtérbe és ezzel megmutatja szemben azt ~~szép~~ az elátkozott szépfilozófiából / sőt szép szép szép T-tól is), hogyan ezzelszemben azt is feltárja, ~~a~~ miben álkuk

(Mert nagy művészet, a absztrakt szerint az szerves ~~nagyszerű~~ jellegű a régi elvi elképzelésben ~~nyugszik~~.

Természetesen: a D-beszélő szerint az európai hagyatékunk letagadhatatlan egyszerűsítő lényegkiválasztása, szemben ~~egyszerűsítő~~ és elválaszthatatlanul a szegény orosz fejlődése és magában véve pozitív és elismert tény. Turgenyev szerelmének hatása az a mondanivaló tudja, hogy a nagy modern ~~műve~~ irodalom legjobbjainak fejlődése éppen ~~az orosz fejlődésben~~ ott hozta létre a nagy orosz szerzőket. Így válnak az irodalom stílus meghatározásának szerepei szépen, sőt szép dolt (a múlt századvégi és ~~mai~~ ~~szovjet~~ vetélkedés és megoldási utjai)

Mesterszemben az ~~szt~~ orosz fejlődés nem szétválasztva hagyatékból szóre

Természetes, hogy F.F. D. tanulmánya csak fér bi a problémákban ennek lehetősége elől. De ~~itt~~ ~~is~~ mindenkinek azt kell szemelnem, hogy a szerző itt is a más utjain, nagy jelszy bi nem taposott utjaon jár: Tudvalevő: ll. szabtszer is vetette az orosz fejlődés szegénye ~~utjaival~~ irányzatait, éppen azért helyesen a hagy szélyt, hogy a szét ő nagy a hagyatékunk eredete abban más irányait, az nem tekintendő az általános fejlődési út történetfilozófiai elvének, a melyben a népek mindenkor körülmények között dolgozva vetve a fejlődésükre vonatkoztatásával ~~fejlődésüket~~ hagyatékukban hozták fel azon (szép az orosz) szegénységet, a régi feudalizmus maradványaiból nem abszolválva kell negatív értelemben vett és pozitívan hagyatékukat szerelmesen; egyszerűen hogy akkor (a múlt század kétszeres és nyolcvanas években) nagy nyelven áll az át Oroszország (a régi feudalizmus más fajta demokratikus nem ~~normálisan~~ szabályszerűen bagatellisztikus) megoldásai felé

MTA FIL. INT.
Lukács Archi

Nem itt a helye a mai gondolatok valóságos hatását az orosz fejlődésre alkotásaik vázlatosan a jellemzi De Fehérnek nagy érdeme, hogy a Dostojevszkij szerepét szegényes vagy ábrázolási módja ~~szerint~~ megnagyszerűsítésével nagy szemelt-

mutat ll erre, mi szükségszerűen elfeledett gondolatszerűségére.
ennek elméleti és történelmi jelentősége? A vulgáremberiesmus és a polgári szub-
es haladáselméletek D-t egyszerűen reakciónak minősítették ~~állítottak be~~, szembehelyezkedtek
az európai civilizáció egyedül lehetséges haladó útjával. Sőmet nem e megjegyzések
elodata ~~a reak~~ ama D-ellenes kirohanás, mely boldogan bűnösek el és diszorti D-t
mint valóban konzervatív=reakciós művészt és ideológust. De meg kell állapítani,
hogy Dostojevszkij valóságos nem ~~ere~~ egy, sőt nem első sorban ezen alapult. Egyre szep-
ródott szakaszok szárnya és sége, akik örökfogyást látták és állapították meg a D. művel alap-
ernei és az orosz proletariátus gondolkodás dato ~~letegorna~~ ívelő zatai bőt, akik ném résztvettek
D és az orosz plebejus=demokratikus tendenciák örökfogyásában T-ról más L mega
állapítja meg – ellentétben a Plechanov ortodoxiával – hogy ezelőtt gróf alatt nem
volt pezsgő az orosz irodalomban. Tagadja a D. plebejus jellege ezért L-nek szem
volt érvénybe fog menni menően, ha nem egyértelműen ellentmondásokkal tele
a D értékelések nagyrész, épen ezért nem lépi a művéből kiérzett
belső demokratizmust a [korfelfogástól] szép – betűjéből
[más szó elfogadt]
baloldiszellenes – lényegtelenségével örökbefogja hazai F. F. elemzésének más
nagy érvelése, hogy ll valóban az orosz fejlődésről alkotott megállapításaiba
indul ki és nem lépi D. ízű befét az orosz demokratikus fejlődésben, az
egyszerűsíthető orosz irodalom fejlődésében burkolt megállapítási
[MTA FIL. Int. Lukács Archi]
lenyel a ~~burkolt~~ Munk valóságos elemzésben a lényeg elemzés, mint az európai tá-
kus ismeretéből mint az orosz fejlődés belső lehetőségeiről a művészi részletek
Mert ~~Modern~~ ~~művészi~~ irodalmi feltételeiben vagy, azt biztos joggal tekinthetjük F.
F. érvét az fejlődési szakaszok beszűkítésével a D. irodalomban